

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 4Sfk/122/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018201362
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petra Príbelská
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2024:1018201362.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD., a členov senátu Mgr. Petra Macha, PhD. (sudca spravodajca), a JUDr. Juraja Vališa, LL.M., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): AUTO ROTOS - ROZBORA s. r. o., so sídlom: Račianska 184/B, Bratislava, IČO: 35 918 519, právne zastúpený LEGAL & CORP s. r. o., so sídlom: Gajova 11, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo financií Slovenskej republiky, so sídlom: Štefanovičova 2968/5, Bratislava, IČO: 00 151 742, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. MF/014295/2018-77 zo dňa 09.07.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/159/2018-65 zo dňa 24. mája 2022, takto

rozhodol:

- I. Kasačná sťažnosť sa **z a m i e t a**.
- II. Žiadnemu z účastníkov konania sa **n e p r i z n á v a** právo na náhradu trov kasačného konania.

o d ô v o d n e n i e :

I. Priebeh administratívneho konania

1. Žalovaný preskúmaným rozhodnutím č. MF/014295/2018-77 zo dňa 09.07.2018 (ďalej len „rozhodnutie žalovaného“) podľa §74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní a zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 218859/2018 zo dňa 17.04.2018 (ďalej len „rozhodnutie prvého stupňa“), ktorým bol zamietnutý návrh na obnovu konania, ukončeného právoplatným rozhodnutím Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100302/1/4824/2014/1042 zo dňa 08.01.2024.

2. Prejednávanej veci predchádzala daňová kontrola, na základe ktorej Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím č. 1100302/1/4824/2014/1042 zo dňa 08.01.2014 v odvolacom konaní potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Bratislava č. 9104405/5/4412669/2013/Sia zo dňa 02.10.2013, ktorý podľa § 68 ods. ods. 5 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej len „daň“ alebo „DPH“) za zdaňovacie obdobie november 2010 v sume 41 610,- €.

II. Konanie pred správnym súdom

3. Žalobca sa správnou žalobou domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného ako aj jemu predchádzajúceho rozhodnutia prvého stupňa. Žalobca v správnej žalobe namietal, že:
- napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, je zmätočné, uvádza nepravdivé tvrdenia, je nezrozumiteľné a neodôvodnené,

- rozhodnutie je nesprávne právne posúdené, tvrdenie žalovaného („Ministerstvo financií poukazuje na to, že daňový subjekt sa snaží v danom podnete preniesť dôkazné bremeno na daňové orgány napriek tomu, že dôkazné bremeno je v daňovom konaní na strane daňového subjektu, ktorý je iniciátorom odpočítania dane. Jeho povinnosťou je preukázať, že si nárok uplatňuje dôvodne a za zákonom stanovených podmienok.“), na ktorom je postavený výrok napadnutého rozhodnutia je v rozpore s právom EÚ, ako ho vyložil Súdny dvor EÚ, napr. v rozsudku sp. zn. C-80/11 a C-142/11 - spojené veci, zo dňa 21.06.2012,
- napadnuté rozhodnutie je vydané orgánom, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený, a je nepreskúmateľné,
- žalovaný ani finančné riaditeľstvo neboli oprávnení vydávať individuálny správny akt v podobe rozhodnutia, keďže žalobca podával podnet na nariadenie obnovy daňového konania z úradnej moci a nie návrh na jeho nariadenie,
- rozhodnutie žalovaného a finančného riaditeľstva je potrebné považovať za tzv. „ničotné správne akty“ , ktoré je potrebné zrušiť, keďže ich vydali správne orgány, ktoré zjavne nemajú právomoc ako ani vecnú pôsobnosť vydávať rozhodnutia v prípadoch podávania podnetov, ak podnetom nevyhovejú; zároveň ich vydali bez toho, aby účastník konania podal návrh,
- skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu.

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „správny súd“) napadnutým rozsudkom č. k. 5S/159/2018-65 zo dňa 24. mája 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), správnu žalobu žalobcu ako nedôvodnú podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku v účinnom znení (ďalej len „SSP“) zamietol. V odôvodnení rozsudku uplatnil procesný postup podľa § 140 SSP s tým, že v označených veciach (sp. zn. 2S/156/2018, sp. zn. 2S/157/2018, sp. zn. 2S/158/2018, sp. zn. 2S/190/2021) boli predmetom prieskumu správneho súdu rozhodnutia žalovaného, ktorými zamietol návrhy žalobcu na obnovu jednotlivých daňových konaní, napriek tomu, že žalobca podával iba podnet na obnovu daňových konaní.

5. Postupom podľa § 140 SSP do odôvodnenia prevzal závery rozsudku správneho súdu sp. zn. 2S/190/2021 zo dňa 29.09.2021. Správny súd v odkazovanom rozsudku v podstate skonštatoval, že základným východiskovým predpokladom pre povolenie obnovy konania je splnenie včasnosti podania takéhoto návrhu v rámci subjektívnej resp. objektívnej lehoty. Žalovaný jasne skonštatoval, že právoplatnosť rozhodnutia, ktorého sa obnova konania týkala nastala ešte v roku 2014, a teda daňový subjekt nedodrжал zákonnú lehotu troch rokov na podanie návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 75 ods. 4 daňového poriadku. V tejto súvislosti správny súd v rozsudku sp. zn. 2S/190/2021, skonštatoval nasledovné závery:

„25. Žalobcovo právo podať návrh na obnovu konania bolo prekludované z dôvodu uplynutia trojročnej objektívnej lehoty a z tohto aspektu javí sa ako bezpredmetné tvrdiť o porušení jeho subjektívnych práv z neho odvodených. Uvedené je možné aplikovať aj na jeho podnet, ktorý žalovaný mohol vybaviť aj formálnym listom. Ak teda žalovaný pristúpil k vydaniu riadneho rozhodnutia a v podstate poskytol účastníkovi viac práv a nie je možné z takéhoto postupu konštatovať ujmu na strane žalobcu. Správny súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu by malo byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by malo mať za následok ujmu na právach účastníkov konania. Rovnako by sa toto pravidlo malo vzťahovať aj na prípady porušenia procesných predpisov. Aj v týchto prípadoch dôvodom zrušenia rozhodnutia malo byť len také porušenie zákona, ktoré má alebo by mohlo mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia. Ďalej treba uviesť, že rozhodnutie sa nezrušuje ani preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (R 122/2003).

6. Vo vzťahu k námietke nesprávneho právneho posúdenia uviedol, že obe rozhodnutia spĺňali zákonom (aj judikatúrou) vyžadované všeobecné atribúty a obstáli ako celok v kontexte vo vzťahu k subjektívnym právam žalobcu, a to aj napriek skutočnosti, že nad rámec zákona rozhodli orgány verejnej správy meritorným rozhodnutím. Ako obiter dictum skonštatoval, že správny súd sa stotožnil aj s názorom žalovaného, že žalobca neuvádzal nové skutočnosti ani dôkazy, ktoré vyšli najavo a ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní uplatniť bez jeho zavinenia už v čase ukončeného konania, a teda neboli naplnené podmienky ust. § 75 ods. 1 písm. a/ daňového poriadku. S poukazom na vyššie uvádzané dôvody dospel správny súd k záveru o zákonnosti rozhodnutia žalovaného.

7. Správny súd vo vzťahu k žalobnej námietke ničotnosti rozhodnutia ďalej poukázal na odôvodnenie rozsudku, sp. zn. 6S/157/2018 zo dňa 17.03.2022, nasledovne:

„Existujúca judikatúra spája nulitu správneho aktu predovšetkým s nedostatkom právneho základu, nedostatkom právomoci a pod...Nulita správneho aktu je dôvodom na zrušenie takého aktu (rozhodnutia), ktoré vydal správny orgán bez zákonného oprávnenia. V preskúmvanej veci ide o rozhodnutia správnych orgánov vo veci podnetu žalobcu na nariadenia obnovy daňového konania z úradnej moci, kedy správny orgán posudzuje splnenie zákonom predpokladaných dôvodov na povolenie obnovy konania, sledujúc účel obnovy konania odstrániť skutkové nedostatky pôvodného konania a rozhodnutia. To, že správne orgány vydali o spôsobe vybavenia podnetu žalobcu rozhodnutia, podľa názoru súdu nie je takou závažnou vadou konania, ktorá by mohla mať za následok nulitosť správnych aktov. Nulitosť správneho aktu je dôsledok takých závažných väd, ktoré spôsobujú, že o správnom akte ako takom už vôbec nie je možné hovoriť, a ani len uvažovať o prezumpcii správnosti aktu.

.....
V tejto súvislosti je potrebné opäť zdôrazniť, že žalobca nevyužil možnosť podať návrh na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania z vlastného podnetu v zákonom stanovenej lehote, a preto zo strany žalobcu ide o obchádzanie zákona, keď formou podnetu vyžaduje nariadenie obnovy daňového konania z úradnej moci a následne rozhodnutia správnych orgánov o podnete napáda titulom ničotných/nulitných správnych aktov, ktoré žiada zrušiť. Napadnuté rozhodnutia vo veci podnetu nariadenia obnovy daňového konania správne orgány vyhodnotili a v logických súvislostiach riadne odôvodnili, že neboli dané dôvody na nariadenie obnovy konania podľa § 75 ods. 1 písm. a) a c) daňového poriadku. Z uvedeného je zrejmé, že aj keby správne orgány podnet žalobcu na nariadenie daňového konania z úradnej moci vybavili oznámením/listom (teda nie vydaním rozhodnutí), obsah týchto listín by vychádzal z rovnakého základu, odôvodnenia a záveru, ako bolo uvedené v napadnutých rozhodnutiach.“

III. Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

8. Žalobca (ďalej len „sťažovateľ“) podal proti napadnutému rozsudku správneho súdu kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/, písm. g/ a písm. h/ SSP. Kasačnému súdu navrhol, aby rozsudok správneho súdu zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušuje a súčasne, aby zrušil aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa - finančného riaditeľstva a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Napadnuté rozhodnutie považoval za nedostatočne odôvodnené, keďže z neho nebolo zrejmé, či rozhodnutia správnych orgánov považuje za nulitné, keď na jednej strane konštatuje, že boli vydané bez zákonného podkladu a dôvodu a na strane druhej konštatuje ich zákonnosť. Napadnutý rozsudok považoval za nesprávne právne posúdený z dôvodu, že správnu žalobou napadnuté rozhodnutia správnych orgánov sú celkom zrejme nulitné, a sťažovateľ má legitímny právny záujem na ich formálnom zrušení, keď bol bez jeho vôle a návrhu „vtiahnutý“ ako účastník do správneho konania, prebiehajúceho bez zákonného podkladu, s čím boli spojené aj náklady /trovy právneho zastúpenia/, ktoré by inak nevyňaložil.

10. Sťažovateľ považoval argumentáciu správneho súdu, že mu bolo konaním žalovaného poskytnutých viac práv a nemohla mu vzniknúť žiadna ujma, zrušením napadnutých rozhodnutí by sa nič nezmenilo, za nesprávnu a neopodstatnenú. Napadnuté rozhodnutie sa odklonilo od rozhodovacej praxe kasačného súdu, pretože opomenulo rozhodovacia prax kasačného súdu, ktorá žalobcom umožňuje podávať žaloby proti nulitným správny rozhodnutiam za účelom ich formálneho zrušenia z dôvodov právnej istoty, pričom správny súd mal na túto nulitu bez ďalšieho prihliadať z úradnej povinnosti a nie ich dokonca legitimizovať, či inak obhajovať (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžfk/46/2020, uznesenie sp. zn. 6Cdo/129/2017 zo dňa 31.10.2017).

11. V ďalšej časti sťažnosti poukázal na vývoj rozhodovacej praxe na správnom súde, týkajúcu sa rozhodovania o správnych žalobách žalobcu, pričom táto vnáša do konaní zmätočnosť a rozporuplnosť. Súdmí bolo jednoznačne konštatované, že žalobca podal podnet, a nie návrh na obnovu konania a napriek tomu, že správne orgány prekročili svoje právomoci a nad rámec zákona rozhodli o podnete, podľa názoru správneho súdu nejde o nulitu rozhodnutí.

12. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti v plnom rozsahu stotožnil so závermi napadnutého rozsudku s tým, že žalobca svojím konaním obchádzal zákonom ustanovené lehoty na obnovu konania.

K rozsudku najvyššieho súdu zo dňa 22.06.2021, sp. zn. 1Sžf/46/2020, ktorým vyhovel kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku správneho súdu uviedol, že v ďalšom konaní správny súd vydal rozsudok, sp. zn. 2S/190/2021, ktorým správnu žalobu žalobcu opätovne zamietol. Stotožnil sa s názorom správneho súdu, podľa ktorého sa rozhodnutie nezrušuje ani preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka. Kasačnú sťažnosť navrhol ako nedôvodnú zamietnuť.

13. Sťažovateľ v ďalšom stanovisku k vyjadreniu žalovaného zotrval na argumentácii obsiahnutej uvedenej v kasačnej sťažnosti.

IV. Posúdenie veci kasačným súdom

14. Táto vec bola po predložení kasačnému súdu náhodným výberom pridelená do senátu 4S. Počas kasačného konania nadobudol účinnosť Rozvrh práce Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky na rok 2023 v znení opatrenia č. 6. Podľa § 27c písm. A rozvrhu práce v znení účinnom od 1. júla 2023 bola vec náhodným výberom prerozdelená do senátu č. 5 Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky, ktorý o nej rozhodol v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozsudku pod pôvodnou spisovou značkou.

15. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší správny súd“) konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP najprv preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce dôvody jej odmietnutia. Po konštatovaní jej včasnosti, ako aj splnení ostatných podmienok konania, preskúmal napadnutý rozsudok v medziach sťažnostných bodov v zmysle § 453 v spojení s § 445 ods. 1 písm. c/, § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), a po zverejnení dňa vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a na webovej stránke Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP rozsudkom zamietol.

16. Kasačný súd, viazaný obsahom kasačnej sťažnosti, na základe a v medziach sťažnostných bodov preskúmal napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/159/2018-65 zo dňa 24. mája 2022, ktorým zamietol ako nedôvodnú správnu žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného a dospel k záveru o nedôvodnosti kasačnej sťažnosti.

17. Kasačný súd súhlasí so sťažovateľom, že orgány daňovej správy (vrátane žalovaného) nesprávne považovali jeho podanie za návrh na obnovu konania podľa § 75 ods. 3 daňového poriadku, napriek skutočnosti, že z jeho označenia, ako aj z textu na mnohých miestach vyplýva, že išlo len o podnet smerujúci k tomu, aby správca dane nariadil obnovu konania podľa § 76 ods. 1 daňového poriadku bez návrhu z úradnej moci (ex officio). V nadväznosti na uvedené potom vystala kľúčová otázka, ktorú bolo potrebné posúdiť, a to, v akej forme reagoval prvostupňový správny orgán a žalovaný na tento podnet sťažovateľa.

18. Obdobná vec medzi totožnými účastníkmi konania na strane žalobcu a žalovaného s totožnými sťažnostnými bodmi vymedzenými v kasačnej sťažnosti už bola predmetom jeho konania a rozhodovania v rozsudkoch sp. zn. 5Sfk/24/2022, sp. zn. 5Sfk/47/2022, sp. zn. 4Sžfk/22/2021 ako aj v ďalších rozhodnutiach. Z tohto dôvodu na relevantnú časť rozsudku sp. zn. 5Sfk/24/2022 zo dňa 30. marca 2023 v súlade s § 464 ods. 1 SSP poukazuje:

„18. V tomto smere je potrebné uviesť, že správne orgány na podnet sťažovateľa vydali preskúmané správne akty, ktoré formálne označili ako „rozhodnutie“. V skutočnosti však pri vybavovaní podnetu, akým je aj podnet sťažovateľa v tejto veci, správne orgány nemuseli o nevyhovení podnetu vydať rozhodnutie vo formálnom slova zmysle [§ 3 ods. 1 písm. b) SSP], pretože na podnet (ktorý skutočne môže podať správnomu orgánu ktokoľvek) správny orgán reaguje tak, že buď mu vyhovie tým, že začne konanie z úradnej moci, alebo mu nevyhovie, čo bude vyplývať z toho, že buď na podnet vôbec neodpovie, alebo jeho odpoveď bude záporná.

19. S poukazom na bod 18 kasačný súd prisvedčuje námietke sťažovateľa, že orgány verejnej správy (vrátane žalovaného) nesprávne vydali rozhodnutia ako reakciu na jeho podnet z 25. januára 2018, ako by šlo o návrh na obnovu konania podľa § 75 ods. 3 Daňového poriadku, hoci z jeho označenia, ako aj z textu na mnohých miestach vyplýva, že ide len o podnet smerujúci k tomu, aby prvostupňový orgán zväžil nariadenie obnovy konania podľa § 76 ods. 1 Daňového poriadku bez návrhu z úradnej moci.

20. Kasačný súd sa však nestotožňuje s tým, že by predmetné rozhodnutia boli nulitné. Z § 76 ods. 1 a 2 Daňového poriadku totiž vyplýva, že v predmetnej veci bol prvostupňový orgán tým orgánom, ktorý je ex lege oprávnený posudzovať dôvodnosť podnetov na nariadenie obnovy konania ako aj návrhov na obnovu konania, je teda orgánom oprávneným (na základe zákonom zverenej právomoci a kompetencie) rozhodovať o tom, či obnova konania bude alebo nebude nariadená. Zistená vada prvostupňového rozhodnutia a rozhodnutia žalovaného teda nie je v otázke prekročenia právomoci, ale v otázke zvolenia procesnej formy pre rozhodnutie/posúdenie príslušných orgánov. Samotné vydanie rozhodnutí na to príslušnými orgánmi preto nespôsobuje ich nulitu.

21. Preto i keď žalovaný zvolil formu „rozhodnutie“, týmto správnym aktom len vybavil podnet sťažovateľa. V takom prípade je potrebné preskúmať, či toto rozhodnutie, reagujúce na podnet smerujúci k činnosti správnych orgánov z úradnej moci, mohlo zasiahnuť do právnej sféry žalobcu tak, ako to vyžaduje § 177 ods. 1 a § 178 ods. 2 SSP. Pôjde teda o skúmanie splnenia podmienok aktívnej procesnej legitímácie žalobcu. Podľa § 97 SSP na nedostatok procesných podmienok konania musí správne súdnictvo reagovať kedykoľvek počas konania ex officio (napr. rozsudok sp. zn. 3 Svk 4/2021 z 22. februára 2022, bod 32; uznesenie sp.zn. 7Ssk/43/2022 z 25. mája 2022, bod 16).

22. Medzi takéto procesné podmienky konania patrí v podstate i existencia procesnej legitímácie na strane žalobcu (uznesenie z 23. februára 2022 sp. zn. 9Sžsk/26/2021, body 26 a 27), pretože správny súd nemôže konať o žalobe podanej subjektom, ktorý na podanie takejto žaloby nebol oprávnený. Krajský súd musí vždy žalobu odmietnuť pre nedostatok aktívnej procesnej legitímácie i bez návrhu; ak kasačný súd zistí, že krajský súd nesprávne neidentifikoval absenciu aktívnej procesnej legitímácie, vždy musí i mimo kasačných bodov (rovnako ako krajský súd; § 453 ods. 2 SSP) prihliadať na takúto vadu v rozhodnutí krajského súdu a vyvodiť z toho príslušný záver.

23. Nepreukázanie aktívnej legitímácie sa následne procesne premietne do rozhodnutia správneho súdu o odmietnutí žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP (sp. zn. 9Sžsk/26/2021, už citované, bod 27).

24. V práve rozhodovanej veci však krajský súd splnenie podmienky aktívnej procesnej legitímácie žalobcu vôbec neskúmal. Túto otázku preto vyriešil Najvyšší správny súd z úradnej moci.

25. Na začatie administratívneho konania na základe takýchto podnetov neexistuje subjektívne právo. Takýmito podnetmi sa orgánom verejnej správy prostredníctvom akéhokoľvek subjektu (i iného orgánu verejnej správy) dávajú do pozornosti určité skutočnosti, a je len na adresátovi podnetu, či na jeho základe začne konanie z úradnej moci, alebo nie.

26. Subjektívne právo vo všeobecnosti neexistuje ani na to, aby administratívny orgán podávateľovi podnetu na tento jeho podnet reagoval a odpovedal (ak to zákon výslovne neustanovuje).

27. Správnou žalobou teda nemôže žalobca úspešne brojiť proti postupom a výstupom vybavovania podnetov adresovaných orgánom verejnej správy, a to pre nedostatok dotknutosti na subjektívnych právach podľa § 177 ods. 1 SSP a § 178 ods. 1 SSP. Subjektívne právo na vybavovanie podnetu a na určitý spôsob jeho vybavenia nejestvuje, nie je teda čo chrániť podaním žaloby.

28. Za týchto okolností teda žalobca nedisponoval aktívnou procesnou legitímáciou na podanie žaloby, pretože vydaním napadnutých rozhodnutí nemohol byť vôbec dotknutý na svojich subjektívnych právach. Kasačný súd opätovne pripomína, že žalovaný a prvostupňový správny orgán nemuseli podnet vybaviť rozhodnutím; samotný fakt, že žalované správne orgány vydali rozhodnutie nezakladá žalobcovi automaticky aktívnu procesnú legitímáciu, iba ho stavia z hľadiska právnej istoty do oveľa istejšej pozície, ako keby žalované správne orgány reagovali na jeho podnety omnoho menej formálne (napríklad listom).

29. Krajský súd mal teda žalobu podľa správnosti odmietnuť pre neoprávnenosť osoby na podanie správnej žaloby. Kasačný súd však uvážil, že by nebolo hospodárne rušiť zamietavý výrok z dôvodu, aby bol nahradený výrokom odmietavým. Výrok rozsudku krajského súdu zamietajúci žalobu, t. j. výrok nepriznávajúci žalobcovi úspech, je vecne správny čo do výsledku konania, t. j. výsledku negatívneho pre žalobcu.“

19. Najvyšší správny súd kasačnú sťažnosť pre vyššie uvedené dôvody zamietol v zmysle § 461 SSP ako nedôvodnú, pretože zmena napadnutého rozsudku správneho súdu neprichádzala do úvahy pre absenciu aktívnej žalobnej procesnej legitímácie žalobcu (sťažovateľa). Jeho zrušenie a vrátenie veci by sťažovateľovi neprineslo vo veci žiadny úspech, naopak, viedlo by tiež k jeho neúspechu v konaní (podobne v prípade konkurencie zastavenia a odmietnutia žaloby uznesenie sp. zn. 7Ssk/93/2021 zo 7. februára 2023, kasačný súd nevracal vec správneho súdu, ale sám žalobu odmietol). Existenciou dôvodov na obnovu daňového konania sa kasačný súd nezaoberal.

20. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP. Sťažovateľ v kasačnom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov kasačného konania prislúcha len v prípadoch, ak to možno spravodlivo požadovať a po splnení zákonom stanovených podmienok len výnimočne (§ 168 SSP), ktoré podľa obsahu súdneho spisu nenastali. Preto kasačný súd účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nepriznal.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.